— Եթէ արդիւնքը կը ցցնէ իրի մը մեծութիւնը, ես ձեր բանակին չափ մեծ բանակ չեմ տեսեր մինչեւ այսօր, ձեր ուրախութիւնն էլ ըստ այնմ կը չափեմ:

— Սա Բաբկէն Սիսականի որդի Աշոտն է: Քաջ, զուարթ, սիրուն երիտասարդ մ'է, իւր կերպարանքին գեղեցկութեան վրայ չեմ խօսիր, միայն լաւ նայէ՛ երեսին եւ աչքերուն՝ գործդ միշտ յաջող կ'երթայ:

— Չըսե՞ս, որ դուք ոչ միայն ուրախութիւն գտեր էք այս տղուն հետ, այլ եւ բարեբախտութիւն:

— Հայաստանի այս վիճակին մէջ, բարեբախտութիւն բառը հայու մը չի յարմարիր: Բայց ալս օր յաջողութեան օր է, Հանգչենք եւ ուրախ լինինք. վաղուան մնան հոգ ու մտածմունք:

Տանտէրը ջուր բերել տուաւ, լուացուեցան, մաքրուեցան հիւրերը, բերդին դահլիճները լուսաւորուեցան, վառարանին մէջ հուրը կը փայլէր ու կը ճարճատէր, գուսանք եւ երաժշտական ձայներ կը հնչէին, սեղանն ամէն տեսակ խորտիկներով՝ ընտիր գինիներով եւ ազնիւ պտուղներով ճոխ էր ու զարդարուն:

Իշխանիկն ամէն տեղ էր. վար կ'իջնէր նոյն միջոցին իւր մատակարարին նաեւ չի վստահանալով, աչքով կուզեր տեսնել թէ զօրականաց առատապէս ինչպէս հրամայած էր ամէն կերակուր եւ ըմպելիք եւ հանգստեան խշտիք պատրաստուա՞ծ էին, պակասն աւելիով կը լեցնէր եւ կրկին-կրկին կը պատուիրէր, որ այս քաջ եւ ազատարար ազդայնոց բան մը չի խնայուի:

Երբ սեղանի նստան եւ տանտէրը հրամայեցէք ըսելով ձեռքը հրկնցուց կերակուրի, Գուրգէն թեւէն բռնելով եւ արգիլելով ձեռք մխելու.

— Վահրիճ, գոչեց, ո՛ւր է Յովնան եղբայր:

— Վարն է, Սասնցուց հետ հաց կուտէ: